

Vultur/*Călugărul poet*, Dorin Cioarec/*Călugărul sculptor*, Cristian Dan/*Croitorul*), cu toate acestea, este de presupus că spectacolul va avea mulți suporter.

Teatrul de Nord, Satu Mare – Croitorii cei mari din Valahia de Al. T. Popescu. *Regia artistică: Andrei Mihalache. Decor și costume: Alexandru Radu. Regia tehnică: Dorel Iurcencu. Lumini: Mihai Zima. Sonorizare: Robert Costea. Sufleur: Viorica Botar. Cu: Ștefan Mareș/Ovidiu Popa (Părintele capelan); Sorin Oros/Adrian Matic (Basarab); Ioana Gliguța (Fleur); Ciprian Vultur (Călugărul poet); Dorin Cioarec (Călugărul sculptor); Cristian Dan (Croitorul); Carol Erdős (Marele spătar); Marcel Mirea (Episcopul); Ion Tîfor (Vistiernicul); Ciprian Scurtea (Melchior); Francisc Balogh (Călugărul muzicant); Carmen Frățilă, Gabriela Dorgai, Adriana Schvartzkopf (Jupăneze); Iulia Ursa (Copilul de casă); Rodica Barakony, Diana Turtureanu, Renata Heidel (Boieri, boieroaice, manechine).*

## TEATRUL „BACOVIA” BACĂU

**Cristiana GAVRILĂ**

### *Tone de ură în lovituri de box*

Trebuie să fii un dramaturg foarte curajos pentru a împrumuta personaje celebre și, pe deasupra, să le schimbi și apartenența sexuală. Asta face Mircea M. Ionescu în *Dona Quijota*, recent montată de regizorul Bogdan Ulmu la Teatrul „Bacovia” din Bacău. Un text surprinzător ca situație dramatică, ce se construiește din chiar conturul literar al personajelor: o mireasă cu doar câteva clipe trecută de vârsta majoratului, aflată într-o școală de corecție, este dotată cu o pereche de mănuși de box și lovește cu draci în stânga și-n dreapta și în sacul de box, o gardiană „de fier”, dar cu o sensibilitate și slăbiciune tipic feminină, un Senator bătrân care dorește cu orice preț o căsătorie pentru „a se aranja ambasador”, un impresar sportiv, șarlatan care vrea să dea lovitura. Toate personajele construiesc o premisă scenică ce captează atenția. Și, de fapt, regizorul le lasă să jubileze curat, de cele mai multe ori în favoarea actorilor, pe datele acestei zone. Deși la spectacol se râde în hohote, aproape tot timpul, Mircea M. Ionescu îndrumă privirea sau arată cu degetul, uneori mult prea evident, la problemele societății contemporane. *Dona Quijota* se luptă cu morile de vânt ale societății în care trăiește, încearcă să-și facă singură dreptate, folosește sportul ca pe o formă de terapie, își anihilează tone de ură în lovituri de box. Situație dură pentru o femeie. Acest personaj este rezultatul unor abuzuri repetate la care a fost supusă, de aceea temperamentul ei violent și concluziile despre nedreptățile sociale nu sunt gratuite. Ea încearcă să spună adevărul unei lumi neinteresată de adevăr. Mircea M. Ionescu reușește să scrie un rol din idealuri și mănuși de box, asociere aparent paradoxală, dar cu ofertă actoricească. Această *tristă comedioară de tranziție*, cum îi spune dramaturgul, deși pare un joc, este o dublă comedie a demascării. Lumea se împarte în victime și vinovați. Să ai curajul să-ți iei viața în mâini și să-ți faci dreptate, nu cu orice preț, ci în numele adevărului, este ultimul verdict pe care îl numește Mircea M. Ionescu. Actorii teatrului din Bacău s-au lăsat prinși de text, au adaptat și improvizat, atribuindu-i trimiteri la cele mai recente evenimente politice și sociale. Această simbioză de „artă cu actualitate” duce, în mod sigur, la succesul de public. Poate că puțină măsură în exteriorizare la Daniela Vrâncanu (*Dona*

*Quijota*) ar fi favorizat rolul, mai ales că spectacolul se joacă într-o sală mică. Trebuie menționat faptul că premiera acestui spectacol a însemnat și deschiderea Sălii *Studio 85* a *Teatrului „Bacovia”*, inițiativă care nu poate fi trecută cu vederea. Dacă ne gândim că este primul spectacol în această sală, poate că inadaparea la noul spațiu de joc este de înțeles și, oricum, nu strică armonia spectacolului. În decorul simplu al Cristinei Ciobanu, actorii se simt în largul lor, iar regizorul Bogdan Ulmu îi lasă să se joace liber. Are încredere în comicul debordant al Firuței Apetrei (*Supraveghetoarea*), în experiența și siguranța unui actor ca Florin Crăciunescu (*Senatorul*), în temperamentul Danielei Vrânceanu sau perspicacitatea lui Valentin Braniște (*Impresarul*).

Teatrul Municipal „Bacovia” Bacău – Dona Quijota de Mircea M. Ionescu. Regia: Bogdan Ulmu. Scenografia: Cristina Ciobanu. Distribuția: Daniela Vrânceanu (*Boxera*), Firuța Apetrei (*Gardiana*), Valentin Braniște (*Impresarul*), Florin Crăciunescu (*Senatorul*). Data premierei: 21 ianuarie 2005.

## TEATRUL „MIHAI EMINESCU” BOTOȘANI

**Simona BURTEA**

### În ritm de... TANGO

„Am râs în toate chipurile, în gura mare și pe înfundate, biologic și intelectual, dar râsul n-a pătruns nicicând în străfundurile ființei mele...” spunea Mrožek. Cuvintele lui coincid cu atmosfera din sala Teatrului „Mihai Eminescu” din Botoșani care a ales pentru deschiderea stagiunii 2004–2005 un text al unui dramaturg contemporan: Slowomir Mrožek.

Piesa *Tango*, a dramaturgului polonez, evidențiază în special cauzele neliniștii individului prins în haosul primejdios, insistând asupra senzației de apăsare înăbușitoare pe care o produce pioșenia față de convențiile împământenite printre oameni. E un text dificil, despre o familie în degringoladă, despre o lume înlăuntrul căreia apare, pentru a eșua, un elan care își modifică formele. Arthur, fiul, este acela care își propune să facă ordine în viața derizorie a familiei sale printr-o căsătorie forțată, sperând ca această formă de protest să readucă substanță vieții în care trăiește.

Regizorul spectacolului – Attila Vizauer – abordează cu inteligență piesa lui Mrožek creând o parabolă scenică pătrunzătoare.

Printr-o inspirată propunere apare în decor un Stomil care aduce cu înfățișarea inedită a lui Ozzy Osbourne. Comicul acestui personaj creat de Marius Rogojinschi se realizează în forme directe și receptibile, care stârnesc de multe ori hazul spontan. Generația lui nonconformistă s-a răsfățat dând libertate imaginației, dar exaltarea n-a adus decât confuzie și deziluzie. Familia se complăce într-o amorfă stare de mizerie, spre consternarea revoltată a tânărului *Arthur* (Sorin Ciofu). La întâlnirea cu un rol important, tânărul actor a lăsat impresia că a fost dominat de generozitatea cu care autorul a înzestrat personajul, lucru salvat pe alocuri de Cristina Ciofu (*Ala*).

Rolul de executor al ideii-forță îl îndeplinește *Edek* (Volin Costin), un mecanism ce acționează simplu, precis și eficient în orice împrejurare, pragmatic